

Herczeg András

Egy perc

Alinna a Krisztina tér felé szaladt. Kicsit lassított, ügyetlenül elővette a telefonját, aztán visszarakta a zsebébe. Újra elővette, hogy megnézzze, mennyi az idő. Vakon bámult a repedezett kijelzőre. A francba már, na, gondolta. Harmadjára is elővette a telefont. Mély levegő.

18:06.

Picsába. Nulla hétkor indul a busz. Futás! Kapkodva szedett levegő. Görcsök a has és a mellkas tájékán. Fájó vádli- és combizületek. Izzadságtól göndör, töredezett, barna haj. Arcba csap. Levendulaillat. Savanyú íz. Bamba emberek. Egyre növekvő, erőszakos pánik. Főleg a bamba emberek bambasága miatt. Mert sosem értik, mi fontos, mi nem. Ő nem fontos nekik. Ők meg nem fontosak neki. Ki ő nekik? Egy elsuhanó, kockás szövetkabát. Neveletlen fiatalság, keserűségükben elirigyelhetik. Nézik, mintha nem láttak volna még életükben futni senkit. Holott láttak. Elfutott előttük a lehetőség, hogy nevetve félreálljanak. Ehelyett felháborodnak. Háborodjanak fel máson! Ő például azon háborodik fel, hogy megint elkésik. Világéletében késett. Kurva óra. Emlékszik az apja neurózisos kapkodására. A pontosság a királyok udvariassága, mondta. Sose késs!, mondta. És jött a nevetséges lázadás. Dehogynem. Késni fogok. Miért ne? Ki hal bele? Nem? Iskola, ünnepek, színház, családi ebéd, anyámtyúkjá, mindegy volt, csak késni lehessen. Valahogy lázadni kellett. Ostobaság volt, mégsem állt le azóta se. Rutinná vált a folyamatos, csökönös késés. Az idő kipergett a kezei közül, bármit is csinált.

Persze leginkább nem csinált semmit. Persze – és megint leginkább – ez így nem igaz. Csak az anyja kénes mondatai tapadtak rá. Igenis csinált valamit. A szó fizikai értelmében létezett. A jogi egyetemen tanult. Próbált jó jegyeket szerezni. Vagy inkább

feltételes mód. Létezett volna, tanult volna, jó jegyeket szerzett volna. Ha nem lett volna egyfolytában szomorú és magányos. Depressziós. Ugyan kevés megbízhatóbb dolog van, mint egy öndiagnosztizált depresszió, de ő ebbe a kór meghatározásba menekült. Ez végre körvonalazta az identitását. A depressziós lány. Várjunk! Depressziós Lány. Máris drámaibb! És bárhogy is undorodott magától ilyenkor, mindig drámai próbált lenni. Teátrális gesztusokkal, eltúlzott történetekkel, fájdalommal. Már csak a Xanax hiányzott a repertoárból. És akkor végképp egy budapesti klisé-csajjá válna. Nem. Így biztos nem. Ez nem egészen így van. De nem is ez a fontos. Ő a fontos. Hogy fut. Igen.

Fut. Arcok. Bambák. Emberek. De le fogja késni, tudta. Száz százalék.

Kopott zebra. Üres park. Hajléktalan a padon. Üres pad ismét. Buszmegálló. A kék busz épp eltűnik a sarkon.

Lekéste, megint. Pontosan tizenhetedjére. Még öt alkalom van hátra. Összesen huszonkettő lesz. A következő ötre pontosan kellene érkezni. Bár szar az egész, gondolta. Most is mint ha mindenki őt nézné. De mit? Rossz a haja? Az biztos rossz. Kócos, meg barna. Unalmas szín. A pornósoknak meg a tanárnőknek van csak barna haja, gondolta. Meg neki. Csak ritkán érzi, hogy nézik. Akkor is csak paranoia talán. Xanax, fű vagy spuri?, gondolta reflexszerűen. Aztán megrémült a gondolattól. Már három éve semmit sem tolt. Cigaretta és sör, csak semmi unortodox! Persze drogozni is mekkora klisé. Utálta a kliséket. És nem tudott menekülni a gondolattól, hogy ő maga is csak egy klisé. Hogy bármikor bárki kitalálhatná. Még gondolkodni sem kell hozzá, hogy kész legyen. Lány vagy nő, ahogy tetszik, meg akinek tetszik. Exdrogos. Ex-ex. Kemény apa. Szuburbánhiszti anya. Depresszió. Egyetem. És a többi. Első kerületi lakással. Utált szülőkkel. Az elkényeztetett kislány sanyarú sorsával. Klisé az egész szar. Bármerre néz, az örökkévalóságnak írt karaktereket lát. Minden volt már.

Kavargó gondolatok. Picsába már. Pánik. Megint. Valahol ki kéne kötni. Valamire gondolni kellene.

Túl gyors a busz. Mindig. És túl gyorsan történik az élet. Eluralkodik a kétségbeesés. Régi emlékek törnek elő. Óvoda, két fiú lehúzza a bugyiját. Kinevetik. Elmondja az óvónőnek. Ő is nevet. Csacsiság. Később fogdossák. Nem akarja. Minek? Úgyis csak játék. Nem akarnak rosszat. Hadd fogdossák. Ő is fogdossa őket. Nevetnek. A falhoz nyomják, belényúlnak, nehezen sikerül. Fáj. Nem érti. Bárcsak már iskolás lenne. Aztán mikor, akkor már mégse. Csúnya nyolcadikos. Kicsi és kövér. És pont olyan kicsi még mindig. A többi lány sokkal magasabb. Szép, hosszú lábakkal. Szép, fejlődő mellekkel. Ő meg egy krumpli. Át kell öltözni tesióra előtt. Kínos az egész. A fal felé fordul. Látja, hogy Ági csipkés melltartót hord. Tetszik neki. Elegáns. Az anyja jut róla eszébe. Az apja levette róla. Hétévesen látta, ahogy leveszi. Az anyja hatalmas, kövér mellei előbuggyantak a melltartó szorításából. Fogott valamit. Alinna beszaladt, sírva fakadt. Csúnya anya! Ne fogd meg, anya! Apja kiáltott valamit, és a falhoz fordult. Anyja nevetett. Ő csak sírt, nem akarta, hogy ilyen dolgok létezzenek. Idegen. Idegen dolog. Az anyja visszavitte aludni. Nagy nehezen sikerült.

Az egyetemi gólyatáborban felébred, a lába között ragacsos ondó, amit egy HÖK-ös hagyott ott. Kurva HÖK.

Undorodik magától, undorodik a férfiaktól. Kimegy a kolyerékére cigizni. Egy részeg lakótársa elmegy mögötte. Rácsap a fenekére. Hátranéz. Gyűlöli. Gyűlöli önmagát is. A fiút kézen fogva visszamegy a szobába. Bugyi nincs rajta. Szoknyáját felhajtva négykézlábra ereszkedik. Csináld!, mondja. A fiú kapkodva, de készségesen tesz eleget a kérésnek. Csinálja. Ő közben a párnába harap. Ezt meg miért kell?, gondolja. Mi a faszt csinálók én itt? Mi vagyok én? Amit az anyád gondol rólad. Az. Utálja az anyját. Utálja ezt a fiút, aki mindent belead, mégis csak azt bizonyítja be, hogy a vibrátorok iránti növekvő kereslet nemcsak divat, hanem igény. Utálja magát.

Pedig gyönyörű volt.

Legalábbis ezt mondta Balázs. Balázs mindig mondott neki valamit, amitől otthon érezte magát. Olyan helyen, ahol elbúj-

hatott. Minimanó. Gyönyörű vagy. Vigyázz magadra. Szeretlek. Imádlak. Okos is vagy, ne félj. Meglesz. Szeretlek. Ne félj. Semmi komoly. Valami ciszta, vagy mi. Nem komoly. Ne aggódj. Meg lehet gyógyítani. Ne félj. Erős vagy. Nélkülem is az leszel. Valójában nem is számít semmi. Szeretlek. Egyedül is menni fog. Az arcodra. Mi? Kérdezte. Az arcodra akarom. Ja, hogy te meg itt végzel közben. Nem, nem akarok újra sminkelni. Belemegy a szemembe. Akkor nesze!, mondja. Mint a többi. Ragacsos comb. Nincs kedve fürdeni. Reggelre oda fog száradni, édeskés doh-szaga lesz. Majd kaparhatja le. Mint a korpa, úgy fog hullani a zuhanyba. Az anyja is mindig korpás volt. Most kopasz. Nincs korpa, nincs öröm, csak a huszonkét kezelés. Mindkettejüknek.

Késett. Egy perc kellett volna még... Vagy egy egészen új pillanatot...

Vagy?

PIERRE-AUGUSTE RENOIR (1841 – 1919) festménye